ఆకలిచావు!

ఎస్. గీతారాణి

తళ, తళ లాడుతున్న హుస్సేన్ సాగర్ మీద అప్పుడప్పుడూ దృష్టిని సారిస్తూ పోనిస్తున్నాను కారుని.

మెత్తటి రోడ్ మీద నా చేతిలో జారిపోతున్న కారుకి సడన్ బ్రేక్ వేసాను. డోర్ తెరచి, కారుదిగి బస్ షాప్ వైపు నడిచాను.

బస్ స్టాపులో ఒక యువతి చేతిలో బుక్స్‌తో నిలిచి వున్నది.

ఆ యువతిని చూడగానే నాలో రక్తం సల, సలా కాగిపోసాగింది.

అయితే ఆమె ఒక్కర్తే కాదు నాకు కావలసింది. ఆమె తండ్రి నాగభూషణం కావాలి. వాడి ఎదురుగా

ఈమెని నానా హింసలూ పెట్టి చంపాలి. అప్పటికి కాని నాపగ చల్లారదు.

నేను ఆమెకి అటు ప్రక్కగా సెనగకాయలు అమ్ము తున్న వాడిని "ఏయ్ అబ్బీ ఇలారా!" అని పిలిచాను. అలా పిలవటం కేవలం నేను ఆమె దృష్టిలో పడాలనే.

నేను సెనగకాయలు కొంటూంటే ఆమె నావైపు చూసింది.

నన్ను చూడగానే ఆమె చేతిలో బుక్స్ జారిక్రింద పడ్డాయి. 'భా...స్క...ర్' అంది వణుకుతున్న పెద వులతో.

"ఎక్స్ క్యూజ్ మీ నా పేరు రాజశేఖరం" అన్నాను వంగి క్రిందపడ్డ బుక్స్‌ని ఏరి, అందిస్తూ.

నా మాటలకి ఆ యువతి ముఖం చిన్నపోయింది. 'భాస్కర్‌లాగే కనిపిస్తే భాస్కరే అనుకొన్నా" అంది.

"ఏం? భాస్కర్ అనేవ్యక్తి ఎక్కడైనా పారిపోయాడా? కనిపించటం లేదా?" ఆశ్చర్యాన్ని నా ముఖంలో కన బరుస్తూ, అమాయకంగా ముఖాన్ని పెట్టాను.

"అఁ హఁ ఆదేంలేదు. అతను...అతను" ఆమె తడ బాటుగా అంటుంటే ఆదోలా నవ్వుకొన్నాను. ఎలా చెప్పగలదు? భాస్కర్‌ని తాము అంతం చేసామని, అతని జీవితానికి చితిని పేర్చామని నేను లోలో ఆవేదనగా అనుకొన్నాను పైకి మాత్రం చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

"మీరు బస్ కోసం వైట్ చేస్తున్నట్లున్నారు. ఆ బస్ వచ్చేసరికి గంట పడుతుంది. మీ కభ్యంతరం లేకపోతే నా కార్లో డ్రాప్ చేస్తానురండి" అన్నాను.

ఆమె ఓసారి నా ముఖంలోకి చూసి.

"సరే పదండి" అంది.

నాలో చెప్పలేనంత వుషారు కలిగింది. నేను వేసుకొన్న ప్లాను అమలులోకి రావటంతో.

నా కారు దగ్గర కెళ్ళి డోర్ తెరచి, ఆమె ఎక్కాక, డోర్ మూసేసి స్టీరింగ్ దగ్గర కూర్చున్నాను. ఆక్సిలేటర్ మీద కాలుని అదిమిపట్టి కారుని ముందుకి దూకించాను.

కారుని చాలా నెమ్మదిగా నడుపుతూ, ఆ యువతి ముఖ భావాలని ఓరగా గమనించసాగాను. నన్ను చూసి త్రుళ్ళి పడటం, నా ఎడం చెంపమీద చిన్న సొట్టని పదే, పదే చూడటం చేస్తున్నది. ఆమె ఎందుకలా అవుతున్నదో నాకు బాగా తెలుసు.

భాస్కర్, నేను ఒకే రక్తం పంచుకు పుట్టిన అన్నదమ్ములం. మా ఇద్దరికీ చాలా పోలికలు వున్నాయి.

అన్నయ్య నవ్వినా, నేను నవ్వినా, మా ఇద్దరి బుగ్గలు సొట్టలు పడతాయి. అందుకే ఈమె నన్ను చూసి అంతగా కలవర పడింది.

తాము చంపేసిన భాస్కర్ ఎలా తిరిగి వచ్చాడా? అని ఆశ్చర్యపోయిందో? లేక తమని చంపటానికి అతను దెయ్యమై వచ్చాడనో? భయపడిందో?

"రాజుగారూ!" ఆ యువతి పిలుపుకి వులిక్కిపడి చూసాను.

"నా ఇంటి ఎడ్రస్ అడక్కుండా నా ఇంటికి తీసుకొచ్చేస్తున్నారు. చాలా ఆశ్చర్యంగా వుందే?"

ఆమె మాటలకి షట్టు బడేటు అయింది నా పరిస్థితి.

రాజు దొరికి పోతున్నావ్, నా అంతరాత్మ చిన్నగా హెచ్చరిక చేసింది.

"మిస్."

"నా పేరు సునీత."

"సునీత గారూ! నేను వెళ్ళేది ఇదేదారి. మీరు వేరే చెప్పలేదు కాబట్టి మీరు వెళ్ళేది ఇటే అనుకుంటు న్నాను."

నా మాటలకి సునీత చిరునవ్వు నవ్వుతూ "మీరు చక్కగా మాట్లాడు తున్నారు" అంది.

నేను ప్రతిగా నవ్వేసి ఆమె ఇల్లు ఎక్కడో అడి గాను. ఆమె ఎడ్రస్ చెప్పాక, నేను నడిపేదే ఆ వైపు కాబట్టి, కారుని మరో వైపుకి మళ్ళించే అవసరం కలగ లేదు.

"మీరేం చేస్తున్నారు?"

సునీత ప్రశ్నకి ఓ నిముషం సమాధానం చెప్పటానికి సంశయించేను.

"బి. ఎ. పాసయ్యి, ప్రస్తుతం నా ఫ్యాక్టరీ చూసు కొంటున్నాను" అని అన్నాను.

"అఁ హఁ అలాగా" అఁటున్న ఆమె చూపులు స్టీరింగ్ మీదవున్న నాచేతి వ్రేళ్ళకున్న ఖరీదైన వజ్రపు ఉంగరాల మీద పడ్డాయి.

ఆమె చూపుల్ని పసి కడుతున్న నాకు చిన్నగా నవ్వు వచ్చింది.

కారుని పెద్ద బంగళా ముందు ఆపాను.

బంగళా చుట్టూ గోడ. ఆ గోడల మధ్య రక రకాల మొక్కలు, ఆ మొక్కల వెనుక అందంగావుంది బంగళా.

సునీత కారు దిగి 'లోపలకి రండి' అని ఆహ్వానించింది.

నేను కారు దిగకుండా 'అర్జెంట్ పనివుంది. మరోసారి వస్తానులెండి' అని, ఏక్సిలేటర్ మీద కాలు వేసి నొక్కుతూ కనకొసలనుంచి ఆమె వదనాన్ని గమనించాను.

నేను ఆమె కోర్కెని తిరస్కరించి నందుకు ఆమె వదనం ముకుళించుకుపోయింది.

ఆమెకి చెయ్యి వూపి, కారుని ముందుకు దూకించాను.

2

క్లబ్ ముందు కారుని ఆపి, లోపలికి నడిచాను.

అందమైన జంటలు ఓ వారగా కూర్చొని ఒకరిపై ఒకరు సోలిపోయి, ఈ ప్రపంచాన్నే మరచిపోతున్నారు. కొందరు వృద్ధులు ప్రముఖ నర్తకి 'రెవరీ' డాన్సుకోసం ఆత్రుతగా ఎదురుచూస్తున్నారు. మరి కొందరు విస్కీ బాగా పట్టిస్తున్నారు.

వాళ్ళందర్నీ దాటుకొంటూ మరో చోటుకు వెళ్లాను.

ఓ రౌండు టేబిల్ చుట్టూ కూర్చొని రవి తదితరులు కార్డ్సు ఆడుతున్నారు.

రవి లక్షాధికారి బిడ్డ. అతని చుట్టూ బెల్లం చుట్టూ మూగిన చీమల్లా మూగుతుంటారు స్నేహితులు. రవి దృష్టిలో వందనోటు విలువ రూపాయినోటు. ఖరీదైన సూట్లలో, కమ్మని సెంటు వాసనలతో, అదృష్టమంతా తన సొత్తే అన్నట్లుంటాడు రవి. రోజూ అతని పర్సులో వెయ్యి రూపాయలకి తక్కువ వుండదు.

ఎందరెందరు అతని చుట్టూ తిరుగుతున్నా రవి మాత్రం

నా చుట్టే తిరుగుతుంటాడు.

అందుకు కారణం లేక పోలేదు. 'అపన'లో నా డిటెక్టివ్ నావెల్స్, కథలు తరచూ పడుతుంటాయి.

రవి అభిమాన పత్రిక 'అపన'. అపనలో నా రచనలని చదివి తనంత తానుగా వచ్చి, నా స్నేహాన్ని కోరాడు.

ధనవంతుల స్నేహం అంటే నాకు చాలా భయం, అసహ్యం కూడా. కాని రవి నిష్కల్మషమైన స్నేహాన్ని తిరస్కరించ లేకపోయాను. అలా కొద్ది కాలంలోనే ఇద్దరం ప్రాణ మిత్రులమైనాము.

"రాజా!" రవి హస్తం నా భుజంపై పడగానే ఉలిక్కిపడి వాడి కళ్ళలోకి చూసాను.

"బయటకి పద మాట్లాడుకుందాం," అన్నాడు రవి కార్డ్స్ టేబుల్ మీద పడేస్తూ.

నేను మౌనంగా వాడివెనుక నడిచాను.

ఇద్దరం బయటికి వచ్చి కారెక్కాం. రవి స్టేరింగ్ అందుకొన్నాడు.

కారు రోడ్ మీంచి వెళుతుంటే అన్నాను నేను.

"రవీ! నీ డ్రెస్‌లు ఓ నాలుగు కావాలి నాకు" అని.

"వై నాట్! తప్పకుండా ఇస్తాను. అయితే ఈ నాటకం అంతా ఎందుకో చెప్పు."

పచ్చి వెలక్కాయి నాగొంతు కడ్డం పడ్డట్టయింది. నా ప్లాను కాని చెప్తే, రవి నా చెంపల్ని వాయించి, నా ప్రయత్నాన్ని ఆపు చేయిస్తాడు. నేను బ్రతుకు తున్నదీ పగకోసం, నా అణుకణువూ ఎదురు చూస్తున్నది ప్రతీకారం కోసం.

ఏ రీతిలో అయితే అమాయకుడైన అన్నయ్యాని హత్య చేసారో, అదే రీతిలో సునీతకి నాగభూషణానికి ఈ లోకంలో నరకాన్ని సృష్టించాలి. ఇదే నా ఆశయం. ఈ ఆశయం నెరవేరాలన్నదే నా ఆశ.

"రాజూ!" రవి పిలుపుకి ఆలోచనలకి ఫుల్ స్టాప్ పెట్టి, ఏమిటన్నట్లు చూసాను.

"మాట్లాడవేం."

"ఏం మాట్లాడేది."

"ఈ డ్రెస్ లెందుకు? నువ్వు ఆడబోయే నాటకం ఏమిటి?"

"రవి చేసిన ఆదే ప్రతీ నాటకానికి ముగింపు వుండక పోదు. తెర దించక పోరు. నా నాటకానికి ఇది నాంది మాత్రమే. కథ ఇంకా క్లైమాక్స్‌కి రాలేదు."

"రాజూ! నీ రచయిత పోజులు నా దగ్గరకొట్టకు. నాటకాన్ని వ్రాసే ప్రతి రచయితకి, నాటకం వేసే ప్రతి నటుడికి ముగింపు తెలియకపోదు. కనక నిజం నాతో చెప్పు. లేదా? నాకు చాలా కోపం వచ్చేస్తుంది."

రవి మాటలు చాలా సీరియస్ గా ధ్వనించాయి. నేను ఏదో ఒక అబద్ధాన్ని నిజంగా మార్చి చెప్పకపోతే, వాడికి నిజంగానే కోపం వచ్చేస్తుంది.

"రవీ! సునీతా బ్యాటరీ ఫ్యాక్టరీ అధినేత నాగభూషణాన్ని తెలుసా?"

"ఆయన్ని చూడలేదు. కాని ఆ ఫ్యాక్టరీ పేరు మాత్రం చాలాసార్లు చూసాను."

"ఆ నాగభూషణం కూతురు సునీతని నేను ప్రేమిస్తున్నాను."

"వ్వాట్" రవి ముఖంలో ఆశ్చర్యం తొంగి చూసింది.

"అయితే వచ్చిన చిక్కల్లా ఏమిటంటే ఆ నాగభూష ణానికి ఆ స్త్రీపరులయడల వున్న ఆప్యాయత పేదలయడ లేదు. నేను పేదవాడినని తెలిస్తే తన కూతుర్ని నా కివ్వడు. నాగభూషణం దృష్టిలో నేను ధనవంతుడిలా కనిపించాలి. నేను డబ్బున్నవాడినని అనుకొని సునీతని ఇచ్చి పెళ్ళిచేస్తాడు."

"రాజూ! సునీతకి నీవంటే ఇష్టమేనా?"

"అవు."

"హాయిగా రిజిస్టర్ మేరేజ్ చేసుకోవచ్చుగా."

"అలా సునీతకి ఇష్టంలేదు. నాకూ ఇష్టంలేదు."

"రాజూ! నీ పెళ్ళికోసం నువ్వు ఏం చెయ్యమన్నా చెయ్యటానికి సిద్ధంగా వున్నాను."

రవి దృఢస్వరాన అంటుంటే నేను ఆనందంగా వాడి చేతిని ముద్దుపెట్టుకొన్నాను.

3

నేను తాళం తీసి ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టాను. స్విచ్ వేసి లైట్ వెలిగించాను. ఆ వెలుగుల్లో నా కంటికి ముందుగా కనిపించిన టేబిల్ మీద చిరునవ్వులు చిందిస్తున్న అన్నయ్య ఫోటో.

ఆ ఫోటోని చూడగానే నా గుండెల్ని ఎవరో పిండి చేసినట్లు అయింది.

తలుపుల్ని వేసేసి, నీరసంగా మంచం మీదే కూల బడ్డాను.

అన్నయ్య రూపం కళ్ళ ముందు మెదలింది.

అన్నయ్యా నూరేళ్ళ నీ నిండు జీవితాన్ని ముష్కయ్

ఏళ్ళకే కాలరాచి వేసిన ఆ నాగభూషణం, సునీతలని నీదగ్గరకి పంపేదాక నా గుండెల మంటలు చల్లారవు.

ఆ నాగభూషణం తనంత తానుగా నా కాళ్ళ కడిగి కూతుర్ని నాకిచ్చి చేసిన రోజున నా ప్లాను పూర్తిగా అమలు జరుపుతాను. చిత్రహింసలు పెట్టి ఆ సునీతని వాడి ఎదురుగానే చంపుతాను.

ప్రతిజ్ఞ చేస్తున్నట్లు అనుకొన్న నామదిలో భాస్కర్ మరణం గుర్తుకు రాసాగింది.

అన్నయ్యా, నేను, తప్పించి మాకు నా అన్నవారు ఎవ్వరూ లేరు. అన్నయ్య లైఫ్ ఇన్సూరెన్స్ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నాడు.

నేను బి.ఎస్సీ. చదువుతున్నాను. సెకండ్ ఇయర్‌లో వుండగా రవి పరిచయమైనాడు.

అన్నయ్యా, నేనూ, రవీ రోజూ పబ్లిక్ గార్డన్‌లో కల్సుకుని కబుర్లు చెప్పుకొనేవాళ్ళం. అలా కాలమే తెలిసి వచ్చేదికాదు మా ముగ్గురికి.

నేను బి.ఎస్సీ. ఆఖరి సంవత్సరం పరీక్షలు వ్రాస్తున్నాను. ఆఖరి పరీక్ష వ్రాసి ఇంటికి వస్తుండగా నాలుగు రోడ్ల జంక్షన్ దగ్గర చాలా కార్లు ఆగివున్నాయి. ఎర్రటి కారులో ఓ అందమైన యువతి ప్రక్కన అన్నయ్య కనిపించాడు.

అలా అన్నయ్యని చూడగానే నాకు చాలా గాబరా వేసింది.

ధనవంతులంటే మొదటినుంచి నాకు అసహ్యం. డబ్బున్న వ్యక్తులు ఆ డబ్బుకి మాత్రమే విలువనిస్తారు. అందుకే వాళ్ళ నీడనికూడా భరించలేను. అన్నయ్య

ఆ ధనవంతుల పడగ నీడలోకి వెళుతున్నాడేమోనని చాలా భయపడ్డాను.

అన్నయ్య ఇంటికి రాగానే 'నీ ప్రక్క కారు నడుపుతున్న ఆ సుందరాంగి ఎవరు?' అని అడిగాను. అన్నయ్య నావంక తికమకగా చూసి, నా చెయ్యి పట్టి తన ప్రక్కన కూర్చోబెట్టుకొని.

"రాజా! సునీతా బ్యాటరీ ఫ్యాక్టరీ తెలుసా? ఆ ఫ్యాక్టరీ అధినేత నాగభూషణంగారి అమ్మాయి సునీత, నేనూ ప్రేమించుకొంటున్నాం" అన్నాడు.

"అన్నయ్యా! మనం పేదవాళ్ళం, ఆ అమ్మాయి చాలా డబ్బున్న పిల్లలా వుంది, వాళ్ళ నాన్నగారు మీ ఇద్దరి పెళ్ళికి అంగీకరిస్తారనే అనుకొంటున్నావా?"

"రాజా! నీకన్నీ అనుమానాలే. సునీత ఆయనకి ఒక్కర్తే సంతానం. ఒక్కగానొక్క కూతురి సుఖాన్ని తీర్చటానికి ఏ తండ్రీ వెనుకాడడు."

"అది నీ ఉవాచ. అసలు ఆయనకి మీ సంగతి తెలుసా?"

"ఇప్పటికి ఇంకా తెలియదు."

"అన్నయ్యా! ఒకవేళ ఆయన మీ పెళ్ళికి ఇష్టపడక పోతే?"

నా ప్రశ్నకి అన్నయ్య చిన్నగా నా తలపై తన చేత్తో కొట్టి, "డిటెక్టివ్ కథలు రాసే నీ బుర్రకి అన్నీ సందేహాలే" అని లేచిపోయాడు.

నేను మరేం మాట్లాడే అవకాశం లేకపోయింది.

రోజులు గడుస్తున్నాయి. అన్నయ్య ఓసారి దూరం నుంచి సునీత బంగళా చూపించాడు.

అప్పుడే గేటుముందు ఆగిన కారులోంచి దిగుతున్న ఓ మధ్య వయస్కుడిని చూపించి అతడే సునీత తండ్రి అని చెప్పాడు.

ఎందుకో ఆయన్ని చూడగానే సదభిప్రాయం కలగ లేదు నాకు. అయితే నా అభిప్రాయాన్ని బయటపెట్ట లేదు.

ఓరోజు నీరసంగా ముఖాన్ని వేలాడేసుకొని వచ్చాడు అన్నయ్య.

"ఏమైందీ?" ఆత్రంగా ప్రశ్నించాను నేను.

అన్నయ్య మంచంమీద కూర్చొని, "రాజూ! నువ్వు అన్నదే కరెక్టురా" అన్నాడు.

"ఏమిటి?"

"నాగభూషణం నిన్న నన్నూ, సునీతనీ చూసేసా డట. సునీతతో నేను పేదవాడినని, నాతో తిరగవద్దని అన్నాడట. ఈరోజు కలుసుకొన్న సునీత చెప్పింది."

"నేను చెప్పలే! ఆ ధనవంతులకున్న రోగమే ఇది" కసిగా అన్నాను.

"సునీత అలాంటిది కాదురా."

"కాకపోతే తండ్రిని ఎదిరించి నీవెంట రాలేక పోయిందా."

"రాజూ! రేపు వుదయం ఆయన ఇంటికి వెళతాను. సునీతని పెళ్ళాడుతానని చెప్తాను. ఆయన అంగీకరించారా సరే, సరి. లేదా సునీతని తీసుకొని ఇక్కడకి వచ్చేస్తాను."

"అంత ఇష్టంలేని వ్యక్తులకు అల్లుడు కావటం దేనికి?"

"ఆయనకి అల్లుడు కావాలని వాచిపోవటం లేదు. సునీతా, నేను ప్రేమించుకొన్నాం. అందుకే ఆయన వద్దన్నా పెళ్ళిచేసుకోవాలని నిశ్చయించుకొన్నాం."

అన్నయ్య సునీతని చేసుకొంటాను అని అంత ఖచ్చితంగా చెప్తుంటే నేను మరేం అనలేకపోయాను.

ఆ మర్నాడు సునీత ఇంటికి వెళ్ళటానికి తయారౌతున్నాడు అన్నయ్య.

ఆకుపచ్చరంగు షర్టూ, ఖాకీ రంగు ప్యాంటూ వేసుకొన్నాడు. వాడు జోళ్ళు వేసుకొంటుండగా అపనకి వ్రాసిన కథ కవరులో పెట్టి, స్టాంప్స్ అంటించి అన్నయ్య చేతికి ఇచ్చి పోస్టు చెయ్యమన్నాను.

వాడు దాన్ని జేబులోకి తోసేసి బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

వాడు వెళ్ళాక నేను స్నానం ముగించుకొని పత్రికకు పంపాలనుకొని సగం వ్రాసి వదిలేసిన మరో కథని పూర్తి చెయ్యటానికి కాగితాలు ముందు వేసుకొని కూర్చున్నాను.

పన్నెండు గంటలకి అవి పూర్తిచేసి జాగ్రత్తగా పిన్ చేసి కవర్లో పెట్టి వుంచాను.

అప్పుడు అన్నయ్య గుర్తు వచ్చాడు. వుదయం అనగా వెళ్ళినవాడు ఇంకా రాకపోవటానికి కారణం వెతుక్కోసాగాను.

ఒంటి గంట అయింది. రెండు, మూడు, నాలుగు.

సాయంత్రం ఆరు అయింది. రవి ఇంటికి వచ్చి క్లబ్ కి రమ్మంటే తలనొప్పిగా వుందని రాలేనని చెప్పి వాడిని పంపేసాను.

ఆ రాత్రికూడా అన్నయ్య జాడ లేకపోయేసరికి నాలో కలవరం మొదలైంది.

నాగభూషణం ఇంటికి వెళ్ళిన అన్నయ్య ఇంకా ఎందుకు రాలేదు? ఆయన తమ పెళ్ళికి ఇష్టపడకపోతే సునీతని తీసుకొచ్చేస్తానన్నాడే? మరి ఎందుకు రాలేదు? ఒకవేళ అన్నయ్యా, సునీత ఆ ఇంట్లోంచి వస్తుండగా నాగభూషణం తన మనుషుల్ని పంపి కూతుర్ని వెనక్కి తీసుకురమ్మంటే ఇద్దరూ ఎటైనా పారిపోయారా? అలా గాని జరిగితే వాళ్ళకి సురక్షితమైన ప్రదేశం ఇదే. ఇక్కడికి రాకుండా ఎటు వెళతారు?

రకరకాల ఆలోచనలు నన్ను ఆవరిస్తున్నాయి. ఏదీ తేల్చుకోలేకపోతున్నాను. అన్నయ్య ఇంటికి వచ్చేంత వరకూ ఇలా ఆలోచనలతో తల బ్రద్దలు కొట్టుకోవలసిందే తప్ప ఏం జరిగిందీ తెలియదు.

నేను ఆలోచించటం మానుకొని అన్నయ్య కోసం ఎదురుచూడసాగాను.

ఆ మర్నాడు అన్నయ్యతో పనిచేస్తున్న ఆయన వచ్చి అన్నయ్య గురించి అడిగితే అన్నయ్య వూరెళ్ళాడని చెప్పి సెలవు చీటి ఇచ్చివేసాను.

అలా మరో నాలుగు రోజులు పోయేసరికి నాకు మతి పోతున్నట్లు అనిపించింది.

అన్నయ్య కనిపించలేదని పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇస్తే అని అనుకొన్నాను.

తీరా రిపోర్ట్ ఇచ్చాక అన్నయ్యా, సునీత ఇంటికివస్తే, పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇచ్చిన సంగతి అన్నయ్యకి తెలిస్తే 'నేనేం చిన్న కుర్రాడిని అనుకొంటున్నావా తప్పిపో

డానికి, ఎవరైనా ఎత్తుకుపోటానికి' అని నన్ను మందలిస్తే.

అటు పోలీస్ లుకూడా తమ డ్యూటీని వేస్టు చేశారని విసుక్కుంటే.

అందుకే పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇవ్వటానికి సంశయించాను.

నిజం ఏమిటో నేనే తేల్చుకోవాలనుకొన్నాను చివరకు.

ఆ మర్నాడు నాగభూషణం ఇంటికి బయలుదేరాను.

నాగభూషణం గేటు తలుపులకి పెద్ద తాళం కప్ప నన్ను వెక్కిరించింది.

నిలువునా నిరాశ క్రమ్మివేసింది నన్ను.

ఆ ఇంటికి దగ్గరగా ఏ ఇల్లు లేదు. దూరంగా వున్న ఇళ్ళవాళ్ళకి వీళ్ళు ఎక్కడకు వెళ్ళిందీ తెలియక పోవచ్చు.

ధనవంతుడైన నాగభూషణం ఆ చిన్న ఇళ్ళలో వుంటున్న వారికి తాము ఎటు వెళుతున్నదీ చెప్పడు.

నేను వెనుకప్రక్కగా వెళ్లాను. అతికష్టంమీద పిట్టగోడ ఎక్కాను. క్రిందకి వంగి చూశాను. ఏవేవో పిచ్చి మొక్కలు గుబురుగా పెరిగిపోయి వున్నాయి. అలా వంగి చూస్తున్న నా కళ్ళకి ఏదో కవరులాంటిది కనిపించింది. అది కథలు పంపే పాడవాటి కవరు అని గుర్తించగానే ఎందుకో నా గుండెలు దడ దడలాడాయి.

జామిచెట్టు ఆధారంతో క్రిందకిదిగి ఆ కవర్ని తీసాను. ఓపెన్ చేసేవుంది కవరు. అపరాధపరిశోధన ఎడ్రస్. అది నా రాతే.

నా గుండెలు గుబగుబలాడాయి. ఆరోజు అన్నయ్య నాగభూషణం ఇంటికి వెళుతుండగా ఈ కవరు పోస్ట్ చెయ్యమని వాడిచేతికిచ్చాను. ఇది పోస్ట్ చెయ్యలేదా?

చచ్చువూహ! పోస్ట్ చేస్తే ఇక్కడికి ఎలా వస్తుంది? కవరు ఓపెన్ చేసివుంది. అంటే అన్నయ్య దీనిద్వారా నాకేదో సందేశాన్ని పంపివుంటాడు.

నేను ఆ కవర్ని జేబులో పెట్టుకొని, ఓసారి పైకి చూశాను. చిన్న కిటికీలాంటిది కనిపించింది. ఆ కిటికీ లోంచి చూస్తే లోపల ఏముందో అనుకొన్నాను. కాని మీదకి వుండటంతో చూడడం కష్టమని, బయటకొచ్చేసాను.

రోడ్ మీదకి వచ్చాక కవరులోంచి కథ బయటకి తీసాను. పైమీపత్రంమీద 'వెనక్కి తిప్పు' అని వ్రాసి వుంది.

ఆత్రంగా వెనక్కి తిప్పాను.

"రాజూ! ఈ వుత్తరం నీ చేతుల్లోనే పడుతుందని నాకు నమ్మకం లేదు. ఒకవేళ అదృష్టవశాత్తూ నన్ను వెతుక్కొంటూ వస్తే, ఈ కథ చూస్తే నీ చేతుల్లో పడ వచ్చు. రాజూ! నాగభూషణం ఎంత భయంకరమైన వ్యక్తో తెలుసుకొన్నాను. ఆ నిజం తెలుసుకొనేసరికి నేను మృత్యువుకి చాలా దగ్గరగా వచ్చేశాను. నాగ భూషణం నన్ను చాలా తెలివిగా హత్య చేస్తున్నాడు. తిండిలేక, నీరులేక, చాలా చిత్రంగా చంపాలనుకొంటున్నాడు. నా చావుకి సాక్ష్యం వుండదు. అతని పాపానికి శిక్ష వుండదు. రాజూ! ఇది నీవు చేరేసరికి ఆకలికి, దాహానికి తాళలేను నేను..."

ఎవరో నన్ను గట్టిగా ఢీ కొనటంతో త్రుళ్ళిపడి చూసాను.

"సారీ సార్ ఆ పేటలో ఎవడో తిండిలేక చచ్చిపోయాడట. చూద్దామని వెళుతూ తొందరలో గుద్దేశాను" ఎవరో కుర్రాడు క్షమాపణ చెప్పుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

తిండిలేక చచ్చిపోయాడా?

నేను జేబులో ఆ కవర్ని కుక్కుకొని ఆ కుర్రాడు వెళ్ళినవైపే వెళ్ళాను.

ఆ పేట అడుక్కుతిన్నవాళ్ళదని అక్కడున్న అనామకుల్ని చూసి తెలుసుకొన్నాను.

ఇంకొంత దూరం వెళ్ళేసరికి గుంపుగా మూగివున్న జనం కనిపించారు.

జనాన్ని తోసుకొంటూ వెళ్ళి చూసిన నేను విభ్రాంతుడనై అలాగే నిలిచిపోయాను.

చిరిగి పేలికలై వున్న ఆకుపచ్చ రంగు షర్ట్, కాఫీరంగు ఫ్యాంటు వికృతంగా కనుగుడ్లు వెళ్ళుకొచ్చి, ముఖంనిండా ఎర్రటి రక్తపు గాట్లుతో భయంకరంగా వున్న అన్నయ్యశవాన్ని మున్సిపాలిటీవాళ్ళు బండిలోకి ఎక్కిస్తున్నారు.

ఆ హృదయవిదారకమైన దృశ్యాన్ని ఎక్కువసేపు చూడలేని వాడిలా తెలివి తప్పిపోయేను. తిరిగి తెలివి వచ్చేసరికి అంతా నా చుట్టూ మూగివున్నారు. మున్సిపాలిటీ బండి వెళ్ళిపోయింది. నా కళ్ళనుంచి కారే కన్నీటిని చూసి నాది జాలిగుండె అనే సర్టిఫికేట్ నా ముఖాన కొట్టిన కొందరు నన్ను వూరడించారు.

"కొందరి బ్రతుకులే అంత బాబూ! ఏం పాపం చేసుకొన్నాడో అడుక్కుతిన్నవాడి జన్మ ఎత్తాడు. ఆ

పాపం బద్దలైయిందేమో ఆకలి బాధతో చచ్చి పోయాడు'' అని జాలిగా అన్నారు.

వాళ్ళ మాటలకి నా గుండెలు మరింత మండిపో సాగాయి.

ఆ దైవం సృష్టించిన అనాధకాదు నా అన్న. నాగ భూషణం చేతిలో నలిగిపోయిన అమాయకుడు.

అరే, నాగభూషణం నా అన్నని అనాధ శవంగా మార్చిన నిన్ను...నిన్ను వదిలిపెట్టను.

సునీతా! నీకు తెలియకుండా నా అన్న నీ ఇంట్లో ప్రాణాలు వదలడు. ఇందులో నీకు భాగముంది.

నిన్నూ నా అన్నని చంపిన రీతిలోనే చంపుతాను. తిండీ, నీరు లేక నీవు దిక్కుమాలిన చావు చస్తే నీ తండ్రి నీ చావుని కళ్ళ చూడాలి. ఆ తరువాతే వాడి చావు.

నేను నా పగ తీర్చుకొని నా అన్న ఆత్మకి శాంతి చేకూర్చుతాను.

అక్కడే ప్రతిజ్ఞ చేసుకొన్నాను.

ఆనాటినుంచి నాగభూషణం బంగళా చుట్టూ తిరిగే వాడిని. చాలాసార్లు సునీతని చూశాను. ఆమెని ఎలా వలలో వేసుకోవాలా అని ఆలోచించేవాడిని. కాని అవకాశం కుదరలేదు. ఆఖరికి సునీతతో పరిచయం కలి గింది. ఆ పరిచయాన్ని ప్రణయంలోకి దింపాలి. పెళ్ళి దాకా రావాలి. పెళ్ళి అయ్యాక నాగభూషణానికి నేను పేదవాడినని తెలియాలి. ఆ తరువాత సునీతని పైకి పంపాలి. ఆ తరువాత నాగభూషణం...

ఇదే నా జీవితానికి మిగిలిపోయిన ఆశ. నా ఆశయం ఇదే. ఇది నెరవేరితే నా గుండె మంటలు చల్లారుతాయి.

అన్నయ్య ఆత్మకి శాంతి, నా మనసుకు ప్రశాంతి లభిస్తుంది.

ఆ మర్నాడు ఉదయాన్నే తెల్ల కాయితాలు ముందు వేసుకొన్నాను.

అమాయకుడైన అన్నయ్య జీవితాన్ని, నాగభూషణం క్రౌర్యాన్ని యదార్థంగా చిత్రించే అవకాశం దొరికింది. 'నేరం నాదికాదు' అన్న పేరుని అందంగా తీర్చి దిద్ది పన్నెండువరకూ వ్రాస్తూ కూర్చున్నాను.

పన్నెండు గంటలకి ఆ కాయితాలని వరసన పెట్టి హామీ పత్రం జతపరచాను. నాకు ప్రతీ పత్రికతో చాలా పరిచయం వుండబట్టి, సగం నవలే ముందు పంపిస్తున్నానని, మిగిలినది అతిత్వరలో పంపగలనని వ్రాసాను.

అది పోస్ట్ చెయ్యటానికి డ్రెస్ చేసుకొంటుంటే అన్నయ్యతో పనిచేస్తున్న ఆయన వచ్చి, అన్నయ్య ఉద్యోగం పోయిందని చెప్పాడు. మనిషే పోయినపుడు యిక ఉద్యోగం పోతే వచ్చే నష్టమేముంది.

ఆయన ఓ పది నిమిషాలు మాట్లాడి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆయన వెళ్లాక వీధిలో పడ్డాను. ఆ నవల పోస్ట్ చెయ్యటం అయ్యాక రవి ఇంటికి వెళ్ళాను. రవి ఒక్కడే వున్నాడు ఇంట్లో. వాళ్ళ నాన్నగారు, అమ్మగారు తిరుపతీ, మద్రాసు, ఇంకా ఏవేవో చూడటానికి వెళ్లారట. ఆ పూట రవి భోజనం చేస్తేకాని వీల్లేదని వుంచేసాడు నన్ను.

4

ఆరోజు లైబ్రరీకి వెళదామని తయారౌతున్నాను నేను. అంతలో పోస్ట్‌మాన్ ఓ కార్డు ఇచ్చి వెళ్ళాడు.

'మీ నవల నేరం నాదికాదు జూలై నెలనుంచి ప్రచురించబోతున్నాం. మిగిలినది అతిత్వరలో పంపవలసినది...'

నాకు తెలుసు. నా కథలుగాని, నవలలుగాని తిరిగి రావని. ఒకప్పుడు యాభై కథలు తిరిగివచ్చినా, ఇప్పుడు పేరున్న రచయితని. ఏది ఏమైనా త్వరగా నాగభూషణం, సునీతల జీవితాలని ముగించి, నా నవల ముగింపు పంపెయ్యాలి, అనుకొంటూ ఆ కార్డు టేబిల్ పై పడేసి బయట కెళ్ళిపోయాను.

లైబ్రరీలో కూర్చొని తెరచి రాజు చదువుతున్నాను.

ఎంతో సేపు నా కళ్ళు అక్షరాలవెంట పరుగులు తియ్యలేకపోయాయి.

అన్నయ్య రూపం నా కళ్ళముందు కదలాడసాగింది. అన్నయ్య శవం నా కనులముందు కదలాడి నన్ను విపరీతంగా కలవరపెడుతున్నది. ఇక ఆ పుస్తకం చదవలేననిపించి విసుగ్గా బుక్ మూసేసాను.

అంతలో "హలో" అన్న సన్నని కంఠస్వరం వినిపించింది.

వెనక్కి తిరిగి చూసాను.

ఆకు పచ్చటి దుస్తుల్లో అతి అందంగా నిలిచివుంది సునీత.

"మీరా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

ఆమె ఇంత వేగిరం కనిపిస్తుందని కాని, అనతి కాలంలో ఆమె పరిచయం పెంపొందుతుందని నేను అనుకోలేదు. ఆమెని చూడగానే ఆశ్చర్యపోయాను.

సునీత నాకెదురుగా కూర్చుంటూ నన్ను పరీక్షగా చూసింది.

అప్పుడే నన్ను నేను చూసుకొన్నాను.

సాదా దుస్తుల్లో వున్నాను. నేను పేదవాడినని తెలిస్తే నా స్నేహాన్ని ఆశించదేమో? అలాగే కాని జరిగితే నా ప్లాను ఇంతటితో సరి.

"నేను ఓ డ్రామాలో పేద పాత్ర వేస్తున్నాను. ఫైనల్ రిహార్సిల్‌కి పేదతనంగా రమ్మన్నాడు డైరెక్టర్. నాకు ఇలాంటి గుడ్డల్లో కనిపించటం అంటే చాలా చికాకుగా ఉంది. ఆ డైరెక్టర్ నా ఫ్రెండ్ కాబట్టి తప్పనిసరిగా వేసుకొన్నాను."

నేను తెలివిగా సునీత ముఖంలోకి చూసాను.

"మీరు ఈ దుస్తుల్లోనే బాగున్నారు."

ఆమె మాటలకు తెలతెలబోతూ చూసాను. ఆమె నిజంగానే ఈ మాటల్ని అన్నదా? లోలో అనుకొంటున్నా నేను.

"మీరు రోజూ ఇక్కడికి వస్తారా?" అని ప్రశ్నించాను.

"రోజు తప్పి రోజు వస్తాను. మీరు."

"నేనూ అంతే."

"అలాగా!" సునీత కళ్ళలో చిన్న మెరుపు మెరిసింది.

నేను లేచి నిలబడి "నాకు రిహార్సిల్‌కి టైమ్ అవుతున్నది" అన్నాను.

"రాజుగారూ! మీరు ఎల్లుండి మళ్ళీ వస్తారా?"

"వీలైతే" కావాలనే అలా అన్నాను.

"ప్లీజ్! నాకోసం రండి."

నేను వింతగా చూసాను ఆమె కళ్ళలోకి.

సునీత తలవంచేసుకొని తన చేతివ్రేళ్ళతో హేండ్ బేగ్ జిప్ అటూ, ఇటూ లాగుతూ___

"రాజుగారూ! మీ రూపాన్ని చూస్తూ, మీ మాటల్ని వింటూ నాలో ఆవేదన నంతటిని మరచిపో గలుగుతున్నాను. దయచేసి నాకోసం రండి."

తలెత్తి చూసిన ఆమె కళ్ళలో తడి నన్ను ఆశ్చర్య చికితుణ్ని చేసింది.

ఆమె ఎందుకిలా చింతిస్తోంది? నిజంగా అన్నయ్యని ప్రేమించిందా? ప్రేమించినదే అయితే తన ప్రియుడిని అలా ఆకలిచావు చంపుకోగలదా? తన ఇంట్లో బందీ అయి, తిండి నీరు లేకుండా మరణించిన ప్రియుడిని రక్షించుకోలేకపోయిందా? ఆమెకి తెలియకుండా అన్నయ్య హత్యాప్రయత్నం జరగగలదా?

ఆ వూహ నన్ను రెచ్చగొట్టింది. ఆమెని అక్కడి కక్కడే పీక పిసికి చంపెయ్యాలనేంత కసి, క్రోధం చెలరేగింది. కాని అది చాలా సులభమైన చావు. చాలా ఆనందమైన చావు. ఆ మాత్రంగా చనిపోయిన వాళ్ళ బాధ నా ఆవేదనని అణగార్చలేదు.

ఆ వూహ నా ఆవేశాన్ని అణగద్రొక్కింది. గుండెలో దావానలాన్ని దాచుకొని బలవంతాన పెదవులమీదకి చిరునవ్వుని ఎరువు తెచ్చుకొని_

"మిమ్మల్ని చూశాక, మీరు రమ్మని ఆహ్వానించాక రాకుండా వుండగలనా? ఎల్లుండే కాదు. రోజూ మీ సాన్నిధ్యంలో గడపమన్నా నాకెటువంటి అభ్యంతరం లేదు. మీరు అదృష్టాన్ని నాకు వరంగా ఇవ్వాలేగాని" అని అన్నాను.

సునీత కళ్ళు వెలిగిపోయాయి. "థేంక్స్" అంది. ఆమెకి చెప్పి నేను బయటికి వెళ్ళిపోయాను.

5

"మే ఐ కమిన్" దగ్గరగా వేసివున్న తలుపుల మీద చిన్నగా కొట్టాను.

"యస్ కమిన్" ఓ కరకు గొంతు వినిపించింది.

నెమ్మదిగా తలుపుల్ని తోసి లోనికి ప్రవేశించాను.

నాకు ఎదురుగా నాగభూషణం నిలబడి వున్నాడు. నన్ను ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు.

అతన్ని చూడగానే అన్నయ్య భయంకర మరణం గుర్తువచ్చి నాలో రక్తం సలసలా కాగిపోయింది. వుద్రేకం పొంగివచ్చి నా మెడక్రింద నరాలు వుబ్బాయి. పళ్ళు గట్టిగా బిగుసుకొన్నాయి. ఆ ఆవేశంలో నాగభూషణాన్ని ఏదో చెయ్యాలని ఒక్క అడుగు మాత్రమే ముందుకు వేసాను.

అంతలో "డాడీ! ఈయనే నన్ను రౌడీల బారినుంచి రక్షించినది" అన్న సునీత గొంతు నా ఆవేశాన్ని చప్పున చల్లార్చివేసింది.

సునీత కావాలనే అబద్ధమాడింది. అలా హఠాత్ గా తన ఇంటికి వచ్చేసినందుకు తండ్రి ఏమంటాడనో అలా చెప్పివుంటుందని అనుకొన్నాను.

"గ్లాడ్ టు మీట్ యూ!" నాగభూషణం నా ఖరీదైన డ్రెస్ ని, మెడలో బంగారు గొలుసుకు వ్రేలాడుతున్న పెద్ద పతకాన్ని, తన చేతికివున్న వ్రేళ్ళకి వజ్రపుటుంగరాలని, బంగారపు సామగ్రినంతటిని ఒక్క చూపులో పరికిస్తూ అన్నాడు.

"సేమ్ టూ యూ!" అని సునీత వైపు తిరిగి_

"నిన్న తగవులాటలో మీ బేగ్ మరచిపోయి వెళ్ళిపోయారు. దానిలో మీ ఎడ్రస్ వుండబట్టి దీన్ని మీ కిచ్చివేసి వెళదామని వచ్చాను," అన్నాను.

చాలా రోజులై సునీత, నేను లైబ్రరీలో కలుసుకొంటున్నాం. మా స్నేహం చాలా బాగా పెరిగింది. నిన్న లైబ్రరీలో తన బేగ్ మరచిపోయింది సునీత.

ఈ బేగ్‌తో నా పరిచయాన్ని నాగభూషణంతో కలగజేసుకొందామని వచ్చాను.

నేను బేగ్‌ని ఆమెకి అందించి, "వెళతాను" అన్నాను.

నాగభూషణం వెంటనే అందుకొన్నాడు.

"కాఫీ అయినా తీసుకోకుండానా? వీల్లేదు. సునీతా! అసలు నిన్ను రక్షించిన ఈయన్ని వెంటనే ఇంటికి ఎందుకు తీసుకురాలేదు? వెళ్ళు, వెళ్ళి కాఫీ, టిఫిన్ తీసుకురా!"

ఒరీ, నాగభూషణం నీకు పద్మవిభూషణ్ బిరుదు ఇవ్వచ్చురా. నువ్వు నా బట్టలకి, బంగారానికి మాత్రమే విలువనిస్తున్నావ్, లోలో అనుకొన్నాను.

తండ్రి మాటలకి సునీత ఆనందంగా "ఓకే డాడీ! రెండు నిమిషాల్లో తెస్తాను" అని వెళ్ళిపోయింది.

"సునీతా! ప్లీజ్ అలాంటివేవీ పెట్టకండి. ఇంటి దగ్గర నాకోసం 'చైర్‌మన్' ఎదురుచూస్తుంటారు. వీలైతే మరోసారి తీసుకొంటాను."

నేను హుందాగా బయటకి నడిచాను.

నేను తమ కోర్కెని తీసిపారేసినందుకు ఆ తండ్రీ

కూతుళ్ళ సుఖాలు అప్పుడొళ్ళా మాడిపోయాయి.

కారెక్కి చెయ్యి వూపాను ఇద్దరికీ.

6

నా నవల ప్రచురితమైంది.

మొదటిది చదివిన పాఠకుల వద్దనుంచి నాకు చాలా వుత్తరాలు వచ్చాయి.

ఆ వుత్తరాలు ఒక్కొక్కటీ చదువుతుంటే, 'రాజూ! నీ జీవితాన్ని నీ చేతులతో నీవే నలిపి వేసుకొంటున్నావు.'

అని అంతరాత్మ గోల ప్రారంభించింది.

అయితే అన్నయ్య మరణంతో నా గుండె బండబారి పోయింది.

ఇప్పుడు నాలో రాక్షసత్వం తప్పా, మానవత్వం లేదు.

పగ, ప్రతీకారం తప్పించి నా భవిష్యత్ ని గురించి ఆందోళన లేదు.

ఆరోజు లైబ్రరీకి వెళ్ళాలని ఫుల్ సూట్ వేసుకొన్నా. ముందుగా క్లబ్ కెళ్ళాను.

క్లబ్ లో రవీ, నేను కార్డ్సు ఆడుతుండగా నాగభూషణం వచ్చాడు.

నన్ను చూసి ఆఫీసర్ ని చూసి నవ్వినంత వినయంగా నవ్వాడు.

రవికి ఆయన్ని సునీత తండ్రిగా పరిచయం చేసి, రవిని నా పి. ఏగా పరిచయం చేసాను.

నాగభూషణం చేతులు పిసుక్కొంటూ "తమరు ఆదివారం నా ఇంటికి దయచెయ్యాలి. నేను గ్రాండ్ గా

పార్టీ ఇవ్వాలనుకొంటున్నాను'' అని అన్నాడు.

''ఆదివారమా? మీ ఇంటికా?'' కనుబొమలు ముడిచి, పై సర్దుకొంటూ అన్నాను.

''సునీతా బ్యూటిఫుల్ గరల్ అన్నారు. ఆ అమ్మాయి ఇంటికేనా సార్'' రవి కావాలనే అలా అన్నాడు.

నాగభూషణం వెంటనే అందుకున్నాడు.

''మా సునీత మిమ్మల్ని మరీ మరీ రమ్మని చెప్పింది. మీరు గాని ఆదివారం రాకపోతే తను వచ్చి మంచినీళ్ళు ముట్టనంది'' అన్నాడు మళ్ళీ.

ఆ పండుగ ముందు వుందిలే అనుకున్నాను లోలోపల.

''ఆయనంతలా పిలుస్తూంటే కాదనటం భావ్యంలేదు. ఆదివారం ఏమైనా ప్రోగ్రామ్స్ వుంటే కాన్సిల్ చేస్తాను. మీరు వెళ్ళండి'' రవి మాటలకి రెండు క్షణాలు తటపటాయించి—

''ఓ.కే. సునీతకోసం వస్తాను'' అన్నాను చిరునవ్వుతో.

నా మాటలకి నాగభూషణం ముఖం చింకి చేటంత అయింది.

ఆదివారం తన ఇంటికి తప్పక రమ్మని మరీ మరీ చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. అతను వెళ్లాక నేను, రవీ పడి పడి నవ్వుకొన్నాం.

7

నాగభూషణం చాలా ఘనంగా పార్టీ ఇచ్చాడు.

ఆ పార్టీలో నన్ను సునీతని కావాలనే ఒంటరిగా వదిలేసాడు.

నాతో చిలిపిగా మాట్లాడుతున్న సునీతలో కొత్త అందాలు సంతరించుకొంటున్నాయి.

నాగభూషణం పార్టీ ఇచ్చాక, రవి నా పేరుమీదుగా తనూ పార్టీ ఇస్తానన్నాడు.

ఈ పార్టీలోనే సునీతని నా దానిగా చేసుకొంటానని, రవి నోటిమీదుగా చెప్పించాలని ప్లాను వేసుకొన్నాం. మరో ఆదివారం రవి ఇంట్లో రవి అందజేసిన పార్టీ చూసి, నాగభూషణానికి దాదాపు మతిపోయిందేమో ననిపించింది నాకు.

నాగభూషణం బంగళా కన్నా రవి బంగళా చాలా పెద్దది.

హాల్లో రవి తండ్రిగారి ఫోటో చూసి 'జగన్నాధం గారు మీతండ్రిగారా' అని ప్రశ్నించాడు నాగభూషణం.

రవి అవునని చెప్పాడు. ఆ మాటలు వినగానే నాగభూషణం ముఖంలో రంగులు మారిపోయాయి.

జగన్నాధంగారు ఎంతటివారో తెలియనివారు వుండరు. నేను ఆయన కొడుకునని అనగానే నాగభూషణం మతి పూర్తిగా పోయివుంటుంది.

రవి తల్లిదండ్రులు వూరినుంచి రాగానే— వారి బిడ్డనని చెప్పి, వాళ్ళచేత నాటకం ఆడించి, సునీత మెడలో తాళి కట్టాలి. ఇది రవి ప్లాను. ఈ ప్లానును రవి వాళ్ళ వాళ్ళు వచ్చాక చెప్తానని, సునీతతో పెళ్ళి జరిగేవరకూ వారిని నా తల్లి, తండ్రిలా నటించమంటానని కూడా చెప్పాడు.

మేం నలుగురం డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గర కూర్చున్నాం. టిఫిన్ తీసుకొంటుండగా రవి అన్నాడు.

"నాగభూషణంగారూ! మా రాజుగారికి మీ సునీత చాలా నచ్చిందట" అని.

నాగభూషణం నావంక కలా? నిజమా అన్న మాదిరిగా చూస్తున్నాడు.

"నిజం నాగభూషణంగారూ! సునీతని నా భార్యగా చేసుకోవాలని వుంది. ఆమె ఇష్టపడితే మా నాన్నగారూ, అమ్మా వూరినుంచి వచ్చాక మీరు మాట్లాడవచ్చు."

నేను బిరియానీ తింటూ ఓరగా సునీత ముఖంలోకి చూసాను.

ఆమె తల పూర్తిగా వంచి వుండటంతో ముఖభావాలు ఏవీ కనిపెట్టలేకపోయాను.

"మా సునీత ఎలాంటి అభ్యంతరం చెప్పదులెండి."

అలా అనటంలో ఈ కుర్రాడినివదులుకోకు అన్న హెచ్చరిక చేస్తున్నాడనిపించింది.

సునీత తలవంచుకొని "నాకిష్టమే నాన్నగారూ" అంది.

"చూసారా, మా సునీత నామాట కాదనదు" అన్నాడు పళ్ళు ఇకిలిస్తూ..

ఆ తరువాత కావాలనేమో ఇద్దర్నీ ఒంటరిగా వదిలేసారు రవి, నాగభూషణం.

"సునీతా! ఈ పెళ్ళికి నీ అభ్యంతరం వుంటుందేమోనని జడిసిపోయాను."

"రాజూ! మీతో పెళ్ళికి ఏ మూర్ఖురాలూ అభ్యంతరం చెప్పదు. అయితే మీతో జీవితాన్ని పంచుకోబోతున్నాను కాబట్టి నిజాన్ని చెప్తున్నాను. నేను ఇది

వరలో భాస్కర్ అనే వ్యక్తిని ప్రేమించాను."

"ఈజిట్" అప్పుడే నాకీ సంగతి తెలిసినంతగా ఆశ్చర్యాన్ని వ్యక్తం చేసాను.

"మరి అతన్ని ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోలేదు?"

సునీత కళ్ళలో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి. "భాస్కర్‌ని పెళ్ళిచేసుకోవాలని ఎంతగానో ఆశపడ్డాను."

"మీ నాన్నగారు వద్దనేశారా?"

"ముందు పేదవాడని వద్దన్నారు. కాని నేను భాస్కర్‌ని తప్పించి మరెవర్నీ చేసుకోనని చెప్పేసరికి, తన ఆస్తిలో చిల్లిగవ్వ ఇవ్వనని పెళ్ళిమాత్రం చేస్తానని అన్నారు."

"మరి పెళ్ళిచేసుకోలేదేం?"

సునీత కళ్ళలోంచి నీళ్ళు జారిపడ్డాయి. రుమాలుతో కళ్ళు తుడుచుకొంది.

"నాన్నగారు ఆస్తిలో చిల్లిగవ్వ ఇవ్వననేసరికి భాస్కర్ నన్ను కలవటం మానేశాడు. అతను నా డబ్బునే ప్రేమించాడు కాని, నన్నుకాదు. ఆస్తిరాదని ఎటో వెళ్ళిపోయాడు."

అబద్ధం అని పిచ్చిగా అరవాలనిపించింది నాకు.

సునీత ఎంత అందంగా అబద్ధం చెప్పింది. అమాయకుడైన భాస్కర్‌ని హత్యచేసి, పైగా మోసగాడని అంటుందా?

"రాజా! భాస్కర్‌కి, మీకు రూపంలో చాలా పోలికలు వున్నాయి. అందుకే ఆ రోజు మిమ్మల్ని చూసి భాస్కర్ తిరిగి వచ్చాడా? అని ఆశ్చర్యపోయాను. నాన్నగారు మొదట మిమ్మల్ని చూసి అలాగేఅనుకొన్నారట."

బ్లడీ వుమెన్ ఎంత తెలివిగా అంటోంది. తమ చేతులతో తాము చంపాక తిరిగి ఎలా రాగలిగాడా? అని తండ్రీ కూతుళ్ళు ఆశ్చర్యపోయారో? లేక తమమీద పగ తీర్చుకొందుకు దెయ్యంగా మారివచ్చాడో? అని భయపడ్డారో? లోలో కసిగా అనుకొన్నాను.

8

రెండు రోజులైనా రవి నా ఇంటికి రాని కారణంగా, అటు క్లబ్ కి రాని కారణంగా ఎందుకు రాలేదో తెలుసుకొందామని వాడి ఇంటికి వెళ్ళాను.

హాల్లో జగన్నాథంగారు కనిపించారు.

"రవి లేడా? మీరు పూర్తిగా ఎప్పుడొచ్చారు?" సోఫాలో కూర్చుంటూ ప్రశ్నించాను.

"రవీ వాళ్ళ మామయ్యకి సీరియస్ గా వుందట, టెలిగ్రామ్ వచ్చింది. రవి, వాళ్ళమ్మా వెళ్ళారు" అని చెప్పారాయన.

చెప్పలేనంతటి నీరసం నన్ను ఆవహించింది.

రవి తిరిగి ఎప్పుడొస్తాడో? ఈలోగా నాగభూషణం ఇక్కడికి వస్తే నా ప్లాను నాశనమౌతుంది. అసలు రవి వీళ్ళకి మా ప్లాను చెప్పాడో లేదో?

"రవి మీకేమైనా చెప్పాడాండీ?"

"ఏది రాజూ! మేం ఇలా టాక్సీ దిగాం. వాడు టెలిగ్రామ్ చూపించాడు. అలాగే ఆ టాక్సీమీదే తల్లీ కొడుకూ వెళ్ళిపోయారు. ఏం? ఏదైనా విశేషముందా?"

తిరగేసి ఆయనే నన్ను ప్రశ్నిస్తుంటే ఏం చెప్పలేకపోయాను.

ఓ ఐదు నిముషాలు మాట్లాడి బయటపడ్డాను. మన సంతా చికాకుగా తయారైంది. నేను వూహించినదానికి విరుద్ధంగా ఏం జరుగుతుందో అనే భయం నన్ను ఆవరించింది.

కొత్తగా వచ్చిన పత్రికలో నా నవల చదువుతున్నాను.

అంతలో ఎవరో తలుపులమీద చిన్నగా కొట్టారు.

బుక్ టేబిల్ మీద పడేసి వెళ్ళి తలుపుల్ని తీసాను.

ఎదురుగా నాగభూషణం నౌకర్ వీరన్న కనిపించాడు.

"ఏం? వీరన్నా ఎందుకొచ్చావు?" ప్రశ్నించాను నేను.

"సాయంత్రం అయ్యగారు మిమ్మల్ని ఓసారి ఇంటికి రమ్మన్నారండి."

నా గుండెలు గుబ గుబలాడాయి.

నన్ను సాయంత్రం ఇంటికి రమ్మన్నాడా? ఎందుకు? నిజం తెలిసిపోయిందా? చీవాట్లు పెట్టడానికి పిలుస్తున్నాడా? లేక నన్ను అంతం చెయ్యటానికి ఆహ్వానిస్తున్నాడా?

నేను ఆలోచనలను ఆపి, "వస్తానని చెప్పు" అని చెప్పా.

వాడు వెళ్ళిపోయాక తిరిగి ఆలోచనలో పడ్డాను.

ఆనాడు కూతురు ప్రేమించిన భాస్కర్ పేదవాడని తెలిసి అతనిని అంతం చేసాడు. కూతురికి ఏ ఫారిన్ రిటర్న్డ్ నో తెస్తానంటే ఆశపడి తండ్రితో చెయ్యికలిపి వుంటుంది సునీత.

ఈరోజు ఆ ఇద్దర్నీ తను వంచించాడు. ధనవంతుణ్ని అని నమ్మించాను. ఇపుడు నేను పేదవాడినని తెలిసి పోయి వుంటుంది. అందుకే భాస్కర్‌లా నన్ను చంపాలని అనుకొంటున్నారేమో? సాయంత్రం నేను వస్తానని కట్టుదిట్టాలు చేసుకొంటాడు.

వాడి ప్లాను పడగొట్టాలంటే ఇప్పుడే వెళితే.

నా ఈ ఆలోచన బాగున్నట్లు అనిపించింది. లేచి డ్రెస్ చేసుకొని చిన్న సైజు సీసాలతో నీళ్ళని నింపుకొని జేబులో పెట్టుకొన్నాను. బేకరీలో జేబులో పట్టేటంతటి బ్రెడ్స్ కొని జేబుల్లో కుక్కాను. ఇన్ని చాక్లెట్లు చొక్కా జేబులో వేసుకొన్నాను. ప్యాంట్ జేబులు చాలా ఎత్తుగా కనిపించాయి.

నాగభూషణం చాలా ప్రమాదకారి అని నాకు తెలుసు. ఎలా? ఏ రీతిలో అన్నయ్యని ఆకలి బాధతో చంపాడో తెలియదు.

కీడుని శంకిస్తున్న మనసు చేసిన హెచ్చరికవల్లే ఆ జాగ్రత్తలు తీసుకొని నాగభూషణం ఇంటికెళ్ళాను.

నాగభూషణం హాల్లోనే వున్నాడు.

నన్ను చూడగానే అతని చూపుల్లో క్రౌర్యం కొట్టొచ్చినట్టు కానరాసాగింది.

అప్పుడే హాల్లోకి వచ్చిన సునీత నన్ను చూడగానే "మీరా" అంది ఆనందంగా.

"సునీతా! ఈ రాస్కెల్ ఎవడో తెలుసా?"

నేను అనుకొన్నంతా అయింది. నాగభూషణం జగన్నాథం గారింటికి వెళ్ళి నేను ఆయన కొడుకుని కాదన్న నిజం తెలుసుకొని వుంటాడు. నా ప్లాన్ ధ్వంసమయింది.

"నాన్నగారూ! ఆయనే" సునీత కలవరంగా ఏదో అనబోతుండగా నాగభూషణం చెయ్యి నా చెంపని తాకింది.

అది నేను వూహించని చర్య. ఆ దెబ్బకి సర్రున కరెంట్ ప్రాకినట్లు అయింది నాలో.

"రాస్కెల్! నువ్వు జగన్నాధంగారి అబ్బాయివా? నన్ను వంచించటానికి నీకెన్ని గుండెలుండాలిరా!" సునీత నావంక అయోమయంగా చూసింది.

నేను పేళ్ళున నవ్వాను.

"నాగభూషణం! జగన్నాధంగారి అబ్బాయిలా నటించాను. కారణం సునీతని నేను ప్రాణంగా ప్రేమిస్తున్నాను. ఆమె లేనిదే బ్రతకలేననిపించింది. పేదవాడినని తెలిస్తే సునీతని నాకిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యవని డబ్బున్నవాడిలా నటించాను. సునీతకి నన్ను చేసుకోవటం ఇష్టమే. నీవు ఏ తగవూ లేకుండా మా పెళ్ళికి అంగీకరిస్తే పరవాలేదు. లేదా ఇద్దరం మైనార్టీ తీరిన వాళ్ళమే రిజిష్టర్ మారేజ్ చేసుకొంటాం."

కరకుగా అంటున్న నా మాటల్ని నివ్వెరపోయి వింటున్న నాగభూషణం కట్లు తెగి వీధిలో పడ్డ ఆబోతులా నామీదకి రాబోయేడు.

సునీత తండ్రిని చప్పున ఆపింది.

"నాన్నగారూ! ప్రేమించిన భాస్కర్ ఎటో వెళ్ళిపోయాడు. ప్రేమించబడ్డ రాజుని దూరం చెయ్యవద్దు. భాస్కర్ నాకు ఆస్తి రాదని తెలిసికొని పారిపోయాడు. కాని రాజు నాకోసం ఆస్తిపరుడిలా నటించాడు. ప్లీజ్, మా ఇద్దర్నీ ఆశీర్వదించండి. మా పెళ్ళికి అభ్యంతరం తెలపకండి."

"సునీతా! ఒక వేళ నేను ఆశీర్వదించకపోతే?"

సునీత నిశ్చలంగా చూసింది. "రాజు వెంట నడవటానికి సిద్ధంగా వున్నాను. డబ్బుతో నా కేనాడూ సుఖం లేదు. ప్రేమలో లభిస్తుందని తెలుసుకొన్నాను. నన్ను,నన్నుగా ప్రేమించే రాజుకోసంఏదైనాచేస్తాను. భాస్కర్‌ని ప్రేమించానని తెలిసికూడా నన్ను అభిమానించే రాజుని మీరు కాదూ అన్నా పెళ్ళాడుతాను!"

సునీత మాటలకి నా తల గిర్రున తిరిగిపోసాగింది. నిజంగా సునీత నన్ను పిచ్చిగా ఆరాధిస్తున్నదా? మరి భాస్కర్‌ని ఇలాగే ఎదిరించి ఎందుకు పెళ్లాడ లేకపోయింది?

"రాజూ!" నాగభూషణం పిలుపుకు వులిక్కిపడి చూసాను.

"నువ్వు నా బలహీనతని చూసి సునీతని ప్రేమించావు. సునీత నా సర్వస్వం కాబట్టి అది ఏం కోరినా కాదనగల శక్తి నాకు లేదు. నీలో ఏం చూసిందో నిన్ను వరించింది. తండ్రిగా నా బాధ్యతలని నేను నెరవేర్చాలి. అయితే ముందు నిన్ను నా ఫ్యాక్టరీ మానేజరుగా వేసుకుంటాను. ఆ తరువాతే నిన్ను నా అల్లుడిగా చేసుకొంటాను."

"నాన్నగారూ!" సునీత సంతోషంగా తండ్రి వుపేసింది.

నేను కలలోలా ఆయన్ని చూస్తూ నిలిచిపోయాయి.

"సునీతా! నాకు, రాజూకి త్వరగా వంట రెడీ చెయ్. రాజా నాతో రా" ఆయన ఆమాట అనేసి ముందుకు నడిచారు. నాకు అయోమయంగా వుంది. మంత్రముగ్ధుడిలా ఆయన వెంట నడిచాను.

నాగభూషణం సునీత ఎంత ముద్దుగా పెరిగిందీ చెప్తూ, వరుసగా నాలుగు గదులు దాటాడు. ఆయన చెప్తున్నవి ఏవీ నా తలకి ఎక్కటం లేదు. సునీత నిష్కల్మషమైన ప్రేమ నన్ను వివశుణ్ని చేసింది.

అంతలో హఠాత్తుగా తూలి ముందుకు పడ్డాను. నిల ద్రొక్కుకొనే అవకాశం లేదు. ఏవో మెట్లున్నాయి. దొర్లుకొంటూ వెళ్ళి గోడకి గుద్దుకొన్నాను. నుదుటిపై బుసబుసా పొంగిపోయింది. తలుపులు మూసుకొన్న శబ్దం వినిపించింది.

తలమీద తగిలిన ఆ దెబ్బతో నాగభూషణం తీసిన దెబ్బతో పది నిముషాల వరకూ నా మెదడు పూర్తిగా మొద్దుబారిపోయింది. అలాగే స్తబ్ధుగా కూర్చుండి పోయాను.

ఎంత మోసం చేశాడు నాగభూషణం. ఎంత తెలివిగా నన్ను ఈ చీకటి కొట్లో బంధించాడు. ఆనాడు అన్నయ్యని ఇదే రీతిలో హత్యచేసి వుంటాడు.

పెళ్ళికి వప్పుకొన్నట్లు వప్పుకొని ఇలా బంధించి తిండీ' నీరు లేక చంపి వుంటాడు. అంటే నన్నుకూడా తిండీ' నీరు, లేకా మాడ్చి చంపి, అడుక్కొనే వాళ్ళ పేటలో, మున్సిపాలిటీ బండిలో...

మైగాడ్! ఎంత భయంకరమైన వ్యక్తి. ఈ వూహకి నా తనువు కంపించిపోయింది. ముఖం నిండా పట్టిన చెమటల్ని అరచేతులతో తుడుచుకొని చుట్టూ చూసాను. మంచం, తలగడా, దుప్పటీ, తప్పించి మరేం లేవు గదిలో.

కొంచెం ఎత్తుగా చిన్న కిటికీ వుంది. అందులోంచే

అన్నయ్య కవర్ని బయటికి విసిరాడని గ్రహించాను. గది నంతటిని పరీక్షగా చూస్తున్న నాకు ఆ గదిలో అన్నయ్య పెన్ను దొరికింది.

ఆ పెన్నుని చూస్తుంటే నా జీవితానికి సమాధి ఏర్పడిందని అనుకొన్నాను. తప్పించుకొనేందుకు అవకాశం లేదు. ఆఖరికి ఎవరినైతే చంపాలని ప్లాను వేసానో వాళ్ళ చేతిలోనే నా చావుని కొని తెచ్చుకొన్నాను. ఈవిధంగా, ఇలా దెబ్బతీస్తాడని కలలోకూడా వూహించని నేను, చాలా అజాగ్రత్తగా వుండటంతో నాగభూషణం చాలా ఘోరంగా దెబ్బతీశాడు. అటంబాంబు లాంటి నాగభూషణాన్ని ప్రక్కలో పెట్టుకొని, అది పేలదని అనుకోవటం నా అవివేకం. ఇపుడెంత విచారించి ఏం లాభం?

నేను నిరాశగా నిట్టూర్పు విడిచి, నీరసంగా మంచం మీద వాలిపోయాను. సునీత రూపం నా కనులముందు కదలాడింది.

సునీత నన్నుగురించి అడగదా? అడిగితే నిజం బయట పడదా? ఎలా పడుతుంది? నేను కనిపించకపోయేసరికి నన్నుగురించి అడుగుతుంది. ఏదో పనిమీద బయటకెళ్ళానో, మరేదో సాకు చెప్తాడు. ఇందులో సమాధి అయిన నేను తిరిగి రాకపోవటంతో ఆసి రాదని తెలియగానే ఆమెని పెళ్ళిచేసుకోవటం ఇష్టంలేక తోక ముడిచేసానని అనుకొంటుంది. అందుకేనేమో భాస్కర్‌ను వంచకుడన్నది.

సునీతా ఎంత అమాయకురాలివి. నువ్వు పేదవాడిని పెళ్ళాడితే తన ప్రతిష్ట గంగలో కలుస్తుందని నిన్ను

చాలా ప్రేమగా వంచించి, అన్నయ్యని చంపాడు. మళ్ళీ నువ్వు పేదవాడినే పెళ్ళాడుతానన్నావు. ఫలితం నేను చావబోతున్నాను. ఇకనువ్వు పేదవాళ్ళమీద అసహ్యంతో ఎవర్నీ ప్రేమించలేవు. తండ్రి కుదిర్చిన ఏ ఫారెన్ రిటర్న్డినో పెళ్ళాడి జీవితాన్ని యాంత్రికంగా గడిపివేస్తావు.

అమాయకురాలవైన నిన్ను చంపాలనుకొన్నాను. ఏ పాపం ఎరుగని నీమీద మొదటినుంచీ అనుమానపడి పోయాను. నిజం తెలుసుకొనేసరికి మృత్యువు ముందు నిలచి వున్నావు.

నేను బలవంతాన ఆలోచనలని నొక్కిపెడుతూ, కళ్ళు గట్టిగా మూసాను. మూసిన కళ్ళకి నిద్ర రావటం సాధ్యమా—అసలు అలాంటి పరిస్థితిలో నిద్ర పడుతుందా?

9

నాలుగు రోజులు గడిచాయని కిటికీలోంచి ప్రసరిస్తున్న వెలుగు, చీకట్లనిబట్టి తెలుసుకొన్నాను. ఈ నాలుగు రోజులు నా దగ్గరున్న రొట్టెలతో, నీళ్ళతో గడిపేసాను.

ఇంక రేపటినుంచి ఎలా? ఎవరూ తలుపులు తీస్తారన్న ఆశ లేదు.

ఆ మర్నాడు చాక్లెట్లతో తృప్తిపడ్డాను.

కాని అవి ఏమాత్రం.

ఆ మర్నాడు ఆహారం లేక, నీళ్ళులేక దాదాపు నాకు పిచ్చి ఎక్కినట్లు అనిపించసాగింది.

రెండో రోజు నా పరిస్థితి చాలా అధ్వాన్నంగా

తయారైంది. ఆకలితో కడుపు మండిపోసాగింది. దాహంతో గొంతు ఎండిపోసాగింది.

కసి కొద్దీ ఖాళీ సీసాలని నేలకేసి పగులగొట్టాను. తలగడా విసిరికొట్టాను. తలుపుల దగ్గరకెళ్ళి శక్తి వున్నంత వరకూ కొట్టి, కొట్టి అలాగే పడిపోయాను.

తిరిగి తెలివి వచ్చేసరికి వెలుగు రేఖలు నా గదిలో పడుతున్నాయి.

మైగాడ్, సరిగ్గా పదమూడు గంటలు నిద్రపోయి వుంటాను అనుకొంటూ వాచీ చూసుకొన్నాను.

అది పగిలిపోయింది. ఆకలి కోపంలో దాన్ని పగల గొట్టుకొన్నాను.

బాగా వెలుతురు వుండటంతో ఏ పదో అయివుంటుం దనుకొన్నాను.

లేచి నిలబడి రెండు అడుగులు వెయ్యబోయాను.

కడుపులో కత్తి పెట్టి కలికినంత బాధ వేసింది. పూర్తిగా శక్తిని కోల్పోయాను. పెదవులు ఎండిపోయి వొప్పరలు వచ్చేస్తున్నాయి. కళ్ళు వాలిపోతున్నాయి. మళ్ళీ అక్కడే కూలబడ్డాను.

తిరిగి తెలివి వచ్చేసరికి గది అంతా చీకటిగా వుంది.

తల విపరీతంగా నొప్పి పెడుతున్నది. ఆకలికి కడుపులో పేగులు వికృతంగా అరుస్తున్నాయి. గోడ ఆసరాతో లేచి నిలబడ్డాను. నా చుట్టూవున్న ప్రదేశం గిర్రున తిరిగి పోతున్నట్లు అనిపించింది. ఏదో మైకంలాంటిది నన్ను ఆవహిస్తున్నది. కళ్ళు భగభగ మండిపోతున్నాయి. రెప్ప లైనా పైకి ఎత్తలేకపోతున్నాను.

మళ్ళీ నిద్ర పట్టేస్తే బాగుండుననుకొన్న నేను తుళ్ళి పడ్డాను.

ఇంకోసారి నిద్ర వస్తే అది శాశ్వత నిద్ర కాదుకదా? తిండీ, నీరు, లేక ఏ కోమాలోకో దించితే. నేను నిలువునా వణికిపోయాను. బలవంతాన కళ్ళని పూర్తిగా విప్పాను. నిద్రపోకూడదని లేనిశక్తిని కూడగట్టుకొంటూ మంచం దగ్గరికి వెళ్ళాను.

ఆహారం వుండదని తెలిసికూడా పిచ్చిగా మంచం క్రింద చెయ్యిపెట్టి వెతికాను. కాళీ రొట్టి పేపర్స చాక్లెట్ కాయితాలు తగిలాయి. ఆ కాయితాలని పిచ్చిగా చింపేసాను.

తలుపుల దగ్గరకెళ్ళి—

'అరేయ్, నాగభూషణం తలుపులు తియ్యరా' అంటూ పేగులు తెగేలా అరిచాను.

ఎండిపోయిన నా గొంతులోంచి ఆ మాటలు సప్తస్వరాలతో వెలువడ్డాయి.

చేతులు నొప్పి పుట్టేలా తలుపుల్ని బాదసాగాను.

ఫలితం శూన్యం!

నిద్రాదేవి నన్ను ఆవహిస్తున్నది. పిచ్చిఎక్కినవాడిలా, బంధింపబడ్డ పులిలా గదిలో తిరగసాగాను.

అదే నా ఆఖరి రోజు అని తెలిసిపోయింది. నాకు తెలియకుండానే నా కళ్ళవెంట కన్నీరు ధారగా కారిపోసాగింది. చెంపలమీంచి కారి పెదవులకి తగలగానే ఆత్రంగా చప్పరించాను.

వుప్పగా తగిలినా దాహంతో అల్లాడిపోతున్న నాకు అసహ్యంగా అనిపించలేదు.

అలా మంచంమీదే కూలబడ్డాను. కూర్చుంటే నిద్రకి ముందుకి వంగిపోతున్నాను.

ఆకలి మంట కడుపులో. గొంతు ఎండిపోయి భగభగ మని మండుతున్నది. ఇంక ఎంతోసేపు బ్రతకనేమోనని పించింది. జుత్తు పీక్కున్నాను. నా చేతిని కరిచేసుకొని రక్తంతో నా గొంతుని తడుపుకోవాలని అనిపిస్తోంది.

అన్నయ్యా నీ ఆత్మశాంతి చేకూర్చటానికి, నా ప్రతీకారాన్ని తీర్చుకోవాలని అనుకొన్నాను. కాని నాగభూషణం చేతుల్లో నా జీవితానికి సమాధి పేర్చబడింది. నేనూ నిన్ను చే......

ముందుకు వరగబోతున్న నా చెవులకి తాళం తీస్తున్న శబ్దం వినిపించింది.

అంతే! ఒక్కవుదుటన లేచి నిలబడ్డాను. అంతటి శక్తి నాకెలా వచ్చిందో అర్థం కావటంలేదు. తప్పించుకోవాలన్న తపన నన్ను తలుపుల దగ్గరకి నడిపించింది. తలుపుల వెనక్కి వెళ్ళి నిలబడ్డాను. వూపిరి బిగబట్టి అలా పొజిషన్‌లో నిలుచున్నాను.

తలుపులు తెరుచుకొన్నాయి. ఏదో ఆకారం లోపలికి వచ్చింది.

ఆ వచ్చినది ఎవరూ అని ఆలోచించలేదు నేను.

ఆ ఆకారాన్ని ముందుకు తోసి, బయట కెళ్ళి గడియ పెట్టేను.

నేను వున్న గదిలో ఎవరూ లేరు. తలుపులకి తాళం కప్పా, వుండకుండా వుండదని చుట్టూ చూసాను. టేబిల్ మీద తాళంకప్పలు కనిపించాయి. గదికి తాళం వేస్తూండగా—

“రాజూ! తలుపులు తెరవు” అని ఏడుస్తూ అన్న నాగభూషణం గొంతు చిన్నగా విన్పించింది.

అంత నీరసంలోనూ పగలబడి నవ్వాను.

"మై డియర్ నాగభూషణం. ఎవరు తవ్వుకొన్న గోతులో వారు పడతారన్న సామెతకి అర్థం తెలియవచ్చిందనుకొంటాను. నేను అన్నంకోసం, నీళ్ళకోసం ఎంతలా తపించిపోయానో, నువ్వు అలాగే తపించిపోవాలి. నా అన్న భాస్కర్ ఎలా మరణించాడో నీవు అలాగే చావాలి. నా అన్నశవాన్ని బండిలో వేస్తుండగా చూసి ఎంతగా కుంగిపోయానో, నీ శవాన్ని చూసి అంతగా పొంగిపోవాలి."

ఈ మాటల్ని వ్రైకే అని గదికి తాళంవేసి ఆ చెవిని నా జేబులో పడేసుకొని, మిగిలిన తాళం కప్పలతో ముందుకు నడిచాను. నా దగ్గరున్న తాళంకప్పల్ని రెండు గదులకి వేసి మరో గదిలోకి వచ్చాను.

ఆ గదిలో పాత సామానులు వున్నాయి. మరో గది లోకి వచ్చాను. అది నాగభూషణం గది. ముందుగా నా దృష్టి కూజామీద పడింది. ఒక్క పరుగున దాని దగ్గర వెళ్ళి దాన్ని ఎత్తుకొని ఆత్రంగా నీళ్ళని త్రాగేసాను.

షర్ట్ నిండా నీళ్ళు వలికిపోయాయి. కూజా క్రిందకి దించబోతుండగా చిన్న దగ్గులాంటిది వినిపించింది. కల వరంగా తలుపుల వంక చూసాను. దగ్గరగా వేసి వున్నాయి. బయట ఎవరో నిలిచివున్నారనిపించింది. ఒక వేళ నాగభూషణం నా శవాన్ని ఈడ్పించటానికి మను షుల్ని రప్పించలేదు కదా అని అనుకొన్నాను. తడిసిన షర్ట్‌ని విప్పి, తువ్వాలు భుజాల చుట్టూ కప్పుకొని, 'అయితే వాళ్ళని వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పేస్తాను మామయ్యా' అని అంటూ తలుపులు దగ్గరగా తెరచాను.

నా వూహే నిజం. ఇద్దరు వ్యక్తులు నిలిచివున్నారు.

"చూడండి, లోపలున్న మనిషి ఇంకా చావలేదు" అన్నాను.

"బాబుగారూ."

నేను చిరాగ్గా ముఖాన్ని పెట్టాను. "రేపు మిమ్మల్ని తనే కలుస్తానన్నాడు వెళ్ళండి" అని అన్నాను.

వాళ్ళిద్దరూ ఒకరి ముఖాన్ని ఒకరు చూసుకొని 'చిత్తం' అని వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళు వెళ్ళాక తలుపుల్ని వేసి, నేను వుషారుగా ఈల వేసుకుని, లోపలికెళ్ళి నా షర్టు వేసుకొని, పెరటి తలుపులు తెరచుకొని వెళ్ళిపోయాను.

10

హోటల్ మీద దాడి ప్రారంభించి, మస్తుగా తిని ఇంటికి వచ్చి జరిగిందంతా వ్రాసి, కవరులో పెట్టి పోస్ట్ చెయ్యడానికి వీధిలోకి వెళ్ళబోతుంటే రవి కనిపించాడు.

"రెండు రోజులై ఎటు పోయావు" అన్నాడు కోపంగా.

అంటే రవి వచ్చి రెండు రోజులే అయిందన్నమాట అనుకొన్నాను.

పనిమీద వూరు వెళ్ళానని, "మీ మామయ్య కెలా వుంది" అని ప్రశ్నించాను.

"ఇప్పుడు బాగానే వుంది" అని అన్నాడు.

ఇద్దరం క్లబ్ కి బయలుదేరాం. తోవలో రవి నానవలని గురించే మాట్లాడేడు.

క్లబ్ లో ఓగంట గడిపి సునీత ఇంటికి బయలుదేరాను. సునీత ఏమనుకొంటుందో నన్ను చూడగానే, అని

అనుకొంటూ ఆమె ఇంటికి వెళ్ళాను.

నేను వెళ్ళేసరికి హాల్లో ఇన్స్పెక్టర్ రాజేంద్ర, పోలీస్‌లు కనిపించారు. వాళ్ళని చూడగానే నా గుండెలు దడ దడ లాడాయి. జారిపోతున్న గుండె ధైర్యాన్ని చిక్కబట్టుకొంటూ సునీతని చూశాను. అప్పుడే నన్ను చూసిన సునీత "రాజూ!" అని గట్టిగా అరచి నా దగ్గరకి పరిగెత్తి వచ్చి, "ఇన్నాళ్ళూ ఎటు వెళ్ళావు" అంది చిరుకోపంతో.

"మీ నాన్నగారు చెప్పలేదా?" ఆమెకే వినిపించేంత నెమ్మదిగా అడిగాను.

"నాన్నగారికి మాత్రం చెప్పావా? ఆ ఫ్రెండ్ ఎవరో వచ్చి ఏదో చెప్పగానే ఇప్పుడే వస్తా అని వెళ్ళిపోయావట. తిరిగి ఇపుడు వచ్చావు."

నాగభూషణం అలా చెప్పి వుంటాడు అని అనుకొంటూ "పోలీసు లెందుకొచ్చారు" ప్రశ్నించాను.

"నిన్న రాత్రి పడుకొందుకు వెళ్ళిన నాన్నగారు కనిపించలేదు. అంతేకాక పెరటి తలుపులు తీసేసి వున్నాయి. ఏదో అనుమానం వచ్చి ఇనస్పెక్టర్‌గార్ని రప్పించాను. ఆయనకి మా నాన్నగార్కి బాగా పరిచయంకూడా వుంది. అందుకే ఆయన్ని పిలిపించాను."

ఇంతలో ఇనస్పెక్టర్ మా దగ్గరగా వచ్చాడు.

"ఇనస్పెక్టర్ ఈయన నా కాబోయే భర్త" అంది సునీత.

ఇనస్పెక్టర్ నా చేతిని అందుకొని కరచాలనం చేసి, "మీ ఇంటి పేరు?" అని అడిగాడు.

"యస్."

"ఐసీ." అని తల పంకించి, "మీతో కొన్ని విషయాలు మాట్లాడాలి" అన్నాడు.

"మీరు మాట్లాడుతుండండి కాఫీ తెస్తాను" అని సునీత లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

"రాజశేఖరంగారూ! మీ పెళ్ళికి అంగీకరించే ముందు మీకూ, నాగభూషణంగారికీ చిన్న తగవు అయిందని వీరన్న ద్వార తెలిసింది నిజమేనా?"

"ఆ తరువాత ఏమయిందో వీరన్న చెప్పలేదా?" దాచుకుందామన్నా నాలో వ్యంగ్యం దాగలేదు.

ఇనస్పెక్టర్ నా ముఖంలోకి చూసి, "అంతవరకే చూసానని, నాగభూషణంగారు వెళ్ళి పొమ్మని సైగ చేస్తే వెళ్ళిపోయానని చెప్పాడు. మిగిలింది మీరు చెప్పండి."

నేను ఇబ్బందిగా చూసాను.

"చెప్పటానికి ఏముంది. మేము రిజిష్టర్ మారేజ్ చేసుకుంటామని అనగానే కూతురిమీద అభిమానంతో తనే పెళ్ళి చేస్తానన్నారు. ఆ తరువాత కొంతసేపు మాట్లాడి వెళ్ళిపోయాను."

"సునీత మీరు ఎటు వెళ్ళారని అడిగింది. ఆమెకి చెప్పకుండా ఎటు వెళ్ళారు?"

"ఓ ఫ్రెండ్ ప్రమాద స్థితిలో వున్నానని టెలిగ్రాం ఇస్తే అతన్ని చూడటానికి వెళ్ళాను."

అంతలో సునీత కాఫీలు తెచ్చి అందరికీ ఇచ్చింది.

ఇనస్పెక్టర్ కాఫీ తాగేసి నా రూమ్ ఎడ్రస్ తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

వీరన్న బయట కూర్చున్నాడు.

"రాజూ! భోంచేద్దాం రా" సునీత మాటలకి సరే నన్నట్లు తల వూపాను.

భోజనం అయాక సునీత, నాతో కబుర్లు పెట్టుకొంది. సునీత నన్ను అక్కడే వుంచేసింది.

ఆ మర్నాడు వుదయాన్నే లేవగానే వీరన్నకి బదులు కొత్త నౌకరు కనిపించాడు.

టిఫిన్ తీసుకొంటున్నప్పుడు ఆ కొత్త నౌకర్ గురించి సునీతని అడిగాను.

అతను వీరన్న కొడుకట. వీరన్న ఏదో వూరు వెళ్ళాడట. కొడుకుని పనిలోకి పంపాడని చెప్పింది. నేను టిఫిన్ తినేసి వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాను. రవితో కొంతసేపు గడిపి, నా రూమ్‌కి వెళ్ళి సగం చదువుతూ వదిలేసిన నా నవల, పూర్తిగా చదవాలని ఆ బుక్ తీసుకొని సునీత ఇంటికెళ్ళాను.

సునీత ఇంటికి వస్తూండగా సందు మొదట్లో కాని స్టేబుల్ కనిపించాడు. నన్ను చూసి చిరునవ్వు విసిరితే ప్రతిగా నేనూ ఒక చిరునవ్వు పారేశాను.

నేను వెళ్ళగానే నన్ను చూసి సునీత టెలిఫోన్ చేసి "ఇనస్పెక్టర్! రాజు వచ్చాడు" అని అంది.

"సునీతా! ఎందుకలా ఫోన్ చేశావు" తీవ్ర స్వరాన ప్రశ్నించాను.

"రాజూ! నువ్వు రాగానే ఇనస్పెక్టర్ గారు ఫోన్ చెయ్యమన్నారు ఎందుకో? నువ్వు వచ్చావని చెప్పటం నా విధి కదా" అంది.

ఆమె మాటలతో నాలో కలవరం చెలరేగింది.

ఎందుకు ఇనస్పెక్టర్ నేను వస్తే ఫోన్ చెయ్య

మన్నాడు? నన్ను అనుమానిస్తున్నాడా?

నేను పేరుకి బుక్ పట్టుకొన్నానే కాని ఆలోచనా ప్రవంతిలో కొట్టుమిట్టాడుతున్నాను.

అలా ఎంతసేపు కూర్చున్నానో తెలియదు కాని, "హలో" అన్న ఇనస్పెక్టర్ గొంతు విని ఆలోచనలని ఆపుచేసి ఆయన్ని చూసాను.

సునీత కాఫీ తెస్తానని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

ఇనస్పెక్టర్ నా ఎదురుగా కూర్చొని నాచేతిలో బుక్ అడిగి తీసుకొని తెరగ వెయ్యసాగాడు.

"ఇది మీరు వ్రాసింది కదూ? మీ రచనలని విడవకుండా చదువుతాను" అని అన్నాడు.

అవును అని ఒప్పుకోక తప్పిందికాదు. కారణం ఒక్కొక్కసారి కథలతో పాటుగా నా ఫోటోకూడా పడుతుంది.

ఆ తరువాత ఆ బుక్ అటూ, ఇటూ, తిరగేసి సునీత కాఫీ తెస్తే తాగేసి లేచి నిలబడ్డాడు.

"మా నాన్న గురించి ఏమైనా తెలిసిందా?" సునీత రుద్ధపోయిన కంఠంతో అడిగింది.

"ఒకటి, రెండు రోజుల్లో మీ నాన్నగారి జాడ తెలియవచ్చు" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్ బయటికి వెళుతూ.

11

హాల్లోనే సోఫాలో పడుకొని పుస్తకం చదువుకొంటున్నాను. అలా చదువుతూ, చదువుతూ నిద్రపోతున్నట్లు నిద్రని నటించాను.

సునీత నా దగ్గరికి రావటం "రాజూ! రాజూ!" అని పిలిచి నేను పలకకపోవటంతో ఆమె తిరిగి వెళ్ళిపోవటం అంతా గమనిస్తున్నాను.

వీరన్న కొడుకు హాల్లోనే కూర్చొని ఏవో పదాలు పాడుకొంటున్నాడు.

తొమ్మిదింపావు వరకూ వాడి ఘోర గొంతుకని అసహనంగా వింటూ గడిపాను.

ఆ తరువాత పాట ఆగిపోయింది. అంటే వాడు నిద్ర పోయివుంటాడు. నిద్ర పోయే ముందే అలా పాడుకొంటాడు వాడు. అది ఈ వారం రోజుల్లో గ్రహించాను.

మరో అరగంట అలాగే అదే స్థితిలో వుండి ఆ తరవాత లేచాను.

వీరన్న కొడుకు గుర్రు కొడ్తున్నాడు. నా జేబులోంచి రుమాలు తీసి వాడి ముక్కు దగ్గరుంచాను. తెల్లవారే వరకూ ఏనుగులు తొక్కినా లేవడు వాడు.

బయటకెళ్ళి వరండాలో నిలుచున్నాను. సరిగ్గా పది గంటలు దగ్గరవుతుండగా ఇద్దరు మనుషులు వచ్చారు.

ఆ ఇద్దర్నీ వెంటబెట్టుకుని నాగభూషణం బంధింపబడ్డ గది దగ్గర వెళ్ళాను.

తలుపుల్ని తెరచి టార్చిలైట్ వేసాను. ఆ వెలుగులో నాగభూషణం శవాన్ని చూసి క్షణంపాటు బిర్ర బిగుసుకుపోయింది నా శరీరం.

చాలా భయంకరంగా వున్నాడు. అతను పోయి ఎంతసేపయిందో గాని చిన్నగా దుర్గంధం కొడుతున్నది శవం. అలా శవాన్ని చూస్తున్న నా పెదవులపై తృప్తికరమైన చిరునవ్వు విరిసింది.

నాగభూషణం శవాన్ని తిలకిస్తుంటే నా గుండె మంటలు చప్పున చల్లారిపోయాయి. అన్నయ్య ఆత్మకి శాంతిని చేకూర్చాననిపించింది.

ఆ మనుషులతో శవాన్ని బయటికి తీసుకెళ్ళమని చెప్పాను.

వాళ్ళిద్దరూ శవాన్ని నల్లటి గుడ్డలో కట్టారు. ఒకడు ఆ మూటని భుజానికి ఎత్తుకున్నాడు.

ముగ్గురం హాల్లోకి వచ్చాం. మేము హాల్లో వచ్చేసరికి ఒక్కసారి హాలంతా వెలుగులతో నిండిపోయింది.

ఆ వెలుగులో ఇనస్పెక్టర్, వీరన్న కొడుకు, సునీతా తదితరులు కనిపించారు.

వాళ్ళందర్నీ చూస్తూ అలాగే నిలిచిపోయాను.

"రాజా! ఏమిటి ఇదంతా?" సునీత గొంతు పూడుకు పోయింది.

ఇనస్పెక్టర్ నా దగ్గరగా వచ్చి, నా ప్రక్కనున్న మనుషుల్ని మూట దించమని చెప్పి, వాళ్ళచేతే మూట విప్పించాడు.

ఆ మూట విప్పగానే తండ్రి శవాన్ని చూసి సునీత, "నాన్నా" అంటూ గుండెలపై పడి రోదించసాగింది.

"మిస్టర్ రాజశేఖరం! మీ రచనలంటే చెవి కోసు కొనే వారిలో నేనూ ఒకడిని. మొట్టమొదట మిమ్మల్ని చూడగానే మీ 'నేరం నాదికాదు' అన్న నవల గుర్తు కొచ్చింది. అందులో పాత్రలు సజీవమైనవే అన్న అను మానం, సునీత, భాస్కర్‌ని ప్రేమించానని చెప్పడంతో నిజమనిపించింది.

భాస్కర్ మీ అన్నయ్యా కాదో, అవునో తెలుసు కోవాలనే వుద్దేశ్యంతో మీ రూమ్‌లో భాస్కర్ ఫోటోని దొంగలించి, సునీతకి చూపించాను. తను ప్రేమించిన భాస్కర్ అతడేనని చెప్పింది. వీరన్న

తోడుకుగా నటిస్తున్నది మా ఏజెంట్. మీరు అతనికి తెలివి తప్పించటానికి ప్రయత్నిస్తే తెలివి తప్పినట్లు నటించి, నాకు ఫోన్ చేసాడు.

అంతేకాదు. ఎడిటర్ దగ్గరకెళ్ళి మీ నవల పూర్తిగా చదివాను. నిజం అంతా తెలిసినా నాగభూషణాన్ని మీరు తీసుకోసుండగా బంధించాలని ఇంతవరకూ ఆగాను. మీరే ఆ నవల వ్రాయకపోతే మిమ్మల్ని పట్టటం చాలా కష్టం. అన్ని డిటెక్టివ్ రచనలని చేసిన మీరు-మీ యధార్థగాధే మిమ్మల్ని పట్టి ఇస్తుందని తెలుసుకో లేక పోయారు. మీ నవలే మిమ్మల్ని పట్టి ఇచ్చింది.''

ఇనస్పెక్టర్ గర్వంగా అంటూంటే విషాదంగా నవ్వు కొన్నాను.

నేను దొరికిపోతాననే భయం నాకేనాడూ లేక పోబట్టి యదార్థ నవల రచించానని ఇనస్పెక్టర్‌కి తెలి యదు కాబోలు అనుకొంటూ నా చేతుల్ని ముందుకు చాచాను.

నా చేతికి సంకెళ్ళు వేసి తీసుకెళుండగా 'రాజా! నాన్నగారూ లేక, నువ్వు లేక, ఒంటిగా నేను ఎలా బ్రతికేది' అని విలపిస్తున్న సునీత కంఠం, నా చెవుల్లో గింగురుమనసాగింది.

—: ఐపోయింది :—